

Uniteti i kishës

T.B. Larimore, një predikues ungjilli, fryma e butë prej kristiani e të cilit njihej nga shumë njerëz, e shpjegon unitetin si familje të kishës së Krishtit me Psalmin 133:1: «Ja, sa e mirë dhe e kënaqshme është që vëllezërit të banojnë bashkë në unitet!» Sipas vëlla Larimore, disa gjëra janë të mira, por jo të këndshme. Një vizitë te doktori mund të jetë e mirë, por jo e këndshme. Një operacion për të hequr një pjesë kanceroze të shpëton jetën dhe, në këtë mënyrë, është i mirë, por ai nuk është i këndshëm për pacientin. Më tej, sipas vëlla Larimore, disa gjëra janë të këndshme, por jo të mira. Ëmbëlsirat janë të shijshme, por ato nuk janë gjithmonë të mira për ne. Të luajturit është kënaqësi dhe të gëzon në raste të veçanta, por të luash gjithë kohën nuk është diçka e mirë. Larimore thoshte se ne gjejmë pak gjëra në këtë botë që janë edhe të mira edhe të këndshme, në të njëjtën kohë, pra gjëra prej të cilave mund të përfitojmë diçka dhe që, në të njëjtën kohë, na kënaqin. Por, sipas tij, të dyja këto cilësi gjenden në unitetin e kristianëve me Krishtin dhe me njëri-tjetrin. Kush nuk do të ishte dakord me këtë?

Sipas Testamentit të Ri, uniteti në Krisht jo vetëm që

është i mirë dhe i kënaqshëm për ne, por, ç'është më e rëndësishmja, është i mirë dhe i kënaqshëm për Perëndinë. Pikërisht, pak më përpara se Jezusi të tradhetohej dhe të arrestohej, në natën më të errët të botës, Ai u lut edhe për unitetin e atyre që do të besonin më vonë në Të. Ai iu lut Atit të Tij: «Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre, që të gjithë të jenë një, ashtu si Ti, o Atë, je në Mua dhe Unë në Ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota të besojë se Ti më ke dërguar» (Gjoni 17:20–21).

Në qoftë se jeni në listë për t'u ekzekutuar nesër dhe bini në gjunjë për t'u lutur sot, për çfarë do të luteshit? A do të luteshit për plane të vogla dhe të parëndësishme? A nuk do të luteshit për planet më të dashura dhe më të rëndësishme? A nuk e shikojmë se sa e vlerësoi Krishti unitetin, kur lexojmë lutjen e Tij për unitet natën e kryqëzimit? Uniteti për besimtarët duhet të ishte dëshira më e shtrenjtë dhe më e rëndësishme në zemrën e Jezusit, përndryshe nuk do të ishte lutur për të natën e vdekjes së Tij.

Pali, në një nga letrat e tij, i shkroi kishës në Korint, një kishë tmerrësisht të përçarë. Megjithëse përçarja nuk ishte problemi i vetëm në atë kishë, Pali e filloi letrën e tij me një thirrje për unitet: «Tani vëllezër, u bëj thirrje në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit të flisni që të gjithë të njëjtën gjë dhe të mos keni ndasi midis jush, por të jeni plotësisht të bashkuar, duke pasur një mendje dhe një vullnet» (1 Korintasve 1:10). Në kohën që Pali u shkroi Korintasve, në vitin 54–56 A.D., ndarjet fetare nuk ekzistonin. Kisha e vetme që ekzistonte, ishte kisha e Perëndisë dhe Pali, me anë të frymëzimit të Frymës së Shenjtë, i kërkoi kishës së Perëndisë në Korint që të jetonin në unitet me njëri-tjetrin. Ai jo vetëm që apeloj për këtë unitet, por e drejtoi këtë apel në emër të vetë Jezu Krishtit.

Le ta shqyrtojmë me hollësi unitetin e kishës. Dy pjesët që u cituan e bëjnë të qartë se kisha e Krishtit duhet të ketë

një unitet të fortë, por çfarë lloji uniteti është ai që duhet të ketë? Cila është natyra e këtij uniteti? Të kuptuarit e unitetit për të cilin Krishti u lut, do të na ndihmojë të kuptojmë më mirë vetë natyrën e kishës.

UNITETI I PJESËVE TË TRUPIT

Së pari, le të përpiqemi të kuptojmë unitetin e dhënë nga Perëndia për trupin e Krishtit si një grup njerëzish. Testamenti i Ri flet për një unitet të natyrshëm midis kristianëve, unitet i cili është themelor për vetë të qenët kristian. Ky unitet vjen përmes hirit të Perëndisë, kur dikush hyn në trupin e Krishtit. Çdo njeri që me të vërtetë është bërë anëtar i trupit të Krishtit jeton në këtë unitet.

Njerëzit në Testamentin e Ri ndahen në dy pjesë: hebrenj dhe johebrej. Ndarja midis këtyre dy grupeve ishte po aq e gjerë sa çdo ndarje që mund të ekzistojë midis dy racave sot. Pavarësisht nga kjo Pali deklaroi se hebrenjtë dhe johebrejët janë bërë një në Krishtin:

Ai në fakt, është paqja jonë, Ai që ka bërë nga dy popujt një...
(Efesianëve 2:14).

...për të krijuar në vetvete nga dy një njeri të ri, duke bërë paqen dhe për t'i pajtuar të dy me Perëndinë në një grup të vetëm me anë të kryqit,... (Efesianëve 2:15-16).

Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezu Krishtin
(Galatasve 3:28).

Krishti, përmes vdekjes së Tij në kryq, i ka bërë një gjithë njerëzit që vijnë tek Ai, pavarësisht nga origjina apo raca e tyre. Hebrenj dhe johebrej, dy raca të veçanta, krijuan një racë të re dhe u quajtën kristianë. Krishti nuk i ktheu hebrenjtë në johebrej apo johebrejët në hebrenj. Ai nuk i ngriti johebrejët në pozitën e privilegjuar të mbajtur nga hebrenjtë dhe as nuk i uli hebrenjtë në pozitën e

johebrenjve. Ai i ngriti të dy racat, hebrenj dhe johebrenj, në pozitën e qiellit në Krisht, e cila ishte më e madhe se ndonjë privilegj apo pozitë e premtuar apo e zotëruar nga njerëzit ndonjëherë. Hebreu duhet të harronte se ishte hebre dhe johebreu të harronte se ishte johebre.

E njëjta gjë është e vërtetë për kishën sot. Çdo kristian duhet të mendojë vetëm se është në Krishtin dhe të kuptojë domethënien e kësaj. Krishti është Shpëtimtari dhe Zoti i të gjithë kristianëve. Në këtë bashkim hyjnor, gjithë ndryshimet kombëtare, raciale, sociale dhe familjare midis kristianëve janë hequr.

Përmes Krishtit, njerëzit janë pajtuar me Perëndinë apo së bashku qëndrojnë para Tij tani (Kolosianëve 1:20). Dhe, përmes këtij pajtimi, gjithë kristianët «janë bashkëndërtuar për të qenë një banesë shpirtërore e Perëndisë» (Efesianëve 2:22). Që dy apo më shumë kristianë të bashkohen me njëri-tjetrin, ata duhet të bashkohen me Perëndinë më parë.

Historia ka shembuj të njerëzve, si Normanët dhe Saksonët, të cilët kanë qenë në luftë të vazhdueshme me njëri-tjetrin. Armiqësia dhe urrejtja i karakterizonte ata vazhdimisht. Megjithatë, gjatë shekujve, njerëzit u përzien dhe u martuan, derisa sa me kalimin e kohës këto dy komunitete njerëzish u bashkuan në një. Kështu, këto dy kombe të ndara nuk ekzistonin më si komunitete të veçanta. Luftërat mbaruan, natyrisht, sepse ndarja midis kombeve nuk ekzistonte më. Përzierja e dy komuniteteve dha një komunitet të ri njerëzish që e donin dhe e respektonin njëri-tjetrin.

Në të njëjtën mënyrë, gjithë ndarjet dhe pengesat njerëzore janë hequr në Krisht; një trup i ri njerëzish është krijuar nga hiri i mrekullueshëm i Perëndisë. Në trupin e Tij, njerëzit nuk shikojnë hebre apo grek, shqiptar apo amerikan, skllav apo të lirë, të pasur apo të varfër, mashkull apo femër, të bardhë apo të zi. E vetmja gjë që shikojnë kristianët është se ata «të gjithë janë një në Jezu Krishtin»

(Galatasve 3:28).

Për të kuptuar unitetin në Krisht në fillim ne duhet të njohim unitetin që u jepet kristianëve, kur ata hyjnë në trupin e Tij. Është me vend dhe madje e rëndësishme t'u tregohet kristianëve të rinj se ata janë një me gjithë anëtarët e tjerë të trupit të Krishtit, kur hyjnë në trupin e Tij, kishën. Kisha duhet të mendojë dhe të veprojë në përputhje me këtë të vërtetë. Asnjë lloj rangu, pengese apo ndarjeje nuk duhet të ekzistojë në trupin e Krishtit. Të gjithë anëtarët janë bërë një me Krishtin dhe një me njëri-tjetrin.

UNITETI I MËSIMIT

Së dyti, në Krishtin ka unitet mësimi. Uniteti jepet përmes Frymës, kur njerëzit hynë në trupin e Krishtit, por ky unitet mbahet me anë të bindjes së çdo anëtari ndaj mësimave të Biblës.

Kristianët janë të lidhur së bashku nga uniteti i mësimit dhe besimit. Trupi i Krishtit nuk është një grumbullim njerëzish të udhëzuar prej besimeve të pavërtetuara rreth Perëndisë dhe hamendjeve në interpretimin e jetës. E vërteta e Perëndisë, të cilën Ai ia ka bërë të njohur njerëzimit, i mban të bashkuar anëtarët e trupit të Tij.

Kur diskutoi unitetin e kishës së Krishtit, Pali i inkurajoi kristianët ta mbanin unitetin e Frymës të lidhur me paqen. Ai përmendi shtatë shtylla «të vetme» që qëndrojnë në themel të unitetit të trupit të Krishtit. Ai tha: «Është një trup i vetëm dhe një Frymë i vetëm, sikurse ju u thirrët në shpresën e vetme të thirrjes suaj. Është një Zot i vetëm, një besim i vetëm, një pagëzim i vetëm, një Perëndi i vetëm dhe Atë i të gjithëve, që është përmbi të gjithë, në mes të të gjithëve dhe në ju të gjithë» (Efesianëve 4:4–6). Trupi për të cilin Pali shkroi është trupi shpirtëror i Krishtit, kisha (Efesianëve 1:22–23). Fryma është anëtari i tretë i Hyjnisë, i cili na dha zbulesën e Shkrimeve. Shpresa e vetme është shpresa e jetës së përjetshme e vendosur në zemrën e çdo

kristiani me anë të ungjillit (Kolosianëve 1:23). Zoti i vetëm është Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë, është Ai që vdiq për mëkatet tona dhe u ngrit nga vdekja për të na falur. Besimi i vetëm është besimi te Krishti dhe Fjala e Tij që vjen nga dëshmia e Shkrimeve (Romakëve 10:17). Pagëzimi i vetëm është pagëzimi të cilin Krishti e deklaroi në Urdhëresën e Madhe dhe që do të jetë në fuqi deri në fund të Periudhës kristiane (Mateu 28:19–20). Perëndia i vetëm është Perëndia i përjetshëm, i cili krijoi tokën dhe kujdeset për të. Ai është i vetmi Perëndi i gjallë. Për shtatë shtyllat «e vetme» të unitetit, dikush ka thënë: «Këto fakte përfundimtare dhe të pandryshueshme kërkojnë ose pranim ose mohim. Asnjë reagim tjetër nuk është i mundshëm. Një njeri që mohon madje edhe një nga ato nuk mund ta konsiderojë veten e tij kristian.»

Bashkimi dhe uniteti s'janë e njëjta gjë. Bashkimi mund të realizohet me anë të forcës, por uniteti mund të arrihet vetëm me devotshmëri. Bashkimi mund të krijohet duke lidhur dy njerëz së bashku me një litar, por uniteti mund të vijë kur zemrat janë të lidhura së bashku me besim dhe dashuri. Predikuesit e parë në Amerikë përdornin shembullin e mëposhtëm për të ilustruar këtë ide: «Mund të merrni dy maçokë, t'u lidhni bishtat së bashku dhe t'i hidhni në një vend çfarëdo. Në këtë mënyrë ju keni arritur bashkimin e tyre, por jo unitetin.» Njerëzit me mendje dhe dëshira të ndara mund të arrijnë të kenë një lloj bashkimi, por ata mund të jenë një trup i pandarë, vetëm kur flasin të njëjtën të vërtetë dhe kur janë një në mendje dhe gjykim.

Pali jo vetëm apeloj për unitet te 1 Korintasve 1:10, por edhe tregoi saktësisht llojin e unitetit për të cilin po apelonte. Ai apeloj për një unitet të konsensusit, pa ndarje, të plotë në mendje dhe gjykim. Ky lloj uniteti vjen nga nënshtrimi ndaj vullnetit të Perëndisë. Te Veprat 2, në ditën e themelimit të kishës, çdo njeri iu nënshtrua mesazhit të Frymës, të dhënë nga njerëzit e frymëzuar. Ky nënshtrim rezultoi në

një unitet që bazohej në besimin e përbashkët të mësimi i Perëndisë: «Ata ishin ngulmues në zbatimin e mësimi të apostujve.... Dhe gjithë ata që besonin, rrinin bashkë dhe çdo gjë e kishin të përbashkët» (Veprat 2:42–44). Pali u shkroi vëllezërve në Filipi: «...le të ecim sipas së njëjtës rregull me të njëjtën mendje» (Filipianëve 3:16).

UNITETI NË JETËN E PËRDITSHME

Së treti, uniteti duhet parë në jetën e përditshme të trupit të Krishtit. Uniteti i dhënë nga Fryma e Shenjtë, kur njerëzit hyjnë në Krishtin, mbahet jo vetëm nga bindja e secilit anëtar ndaj mësimëve të thjeshta të Biblës, por edhe nga harmonia në jetën e përditshme midis anëtarëve të kishës, ndërsa secili prej tyre përpiqet të jetojë në harmoni me Krishtin.

Pali i inkurajoi vëllezërit në qytetin e Filipit që të jetonin së bashku në dashuri dhe harmoni. Ai tha: «Atëhere e bëni të plotë gëzimin tim, duke pasur të njëjtin mendim, të njëjtën dashuri, një unanimitet dhe një mendje të vetme» (Filipianëve 2:2). Më tej ai tha: «Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje në Perëndinë» (Filipianëve 4:2). Këto vargje i kërkojnë çdo anëtar të kishës të jetojë sipas mësimëve të Biblës. Për hir të unitetit, kristianët disa herë duhet t'i mbajnë opinionet dhe dëshirat e tyre brenda vetes.

Kisha kurrë nuk duhet t'i kërkojë një vëllai të veprojë kundër ndërgjegjes së tij. Pali tha:

Prandaj të mos e gjykojmë më njeri-tjetrin, por më tepër gjykoni këtë: mos i vini gur pengese ose skandal vëllait (Romakëve 14:13).

Edhe ne, që jemi të fortë, duhet të mbajmë dobësitë e atyre që janë të dobët dhe jo t'i pëlqejmë vetes. Secili nga ne le t'i pëlqejë të afërmit për të mirë, për ndërtim, sepse edhe Krishti nuk i pëlqeu vetes së Tij, por sikurse është shkruar: «Sharjet e atyre që të shanin Ty, ranë mbi Mua» (Romakëve 15:1–3).

Franklin, një shpikës dhe burrë shteti amerikan, tha një herë se, në qoftë se një njeri përpiqet të puthisë së bashku në mënyrë të përkryer dy dërrasa, do të jetë e nevojshme që ai të presë të dyja anët që do të puthiten së bashku. Me fjalë të tjera, në praktikë uniteti shpesh kërkon që të gjithë të përpiqen për ta arritur atë. Njeriu egoist kurrë nuk mund të jetojë në unitet me të tjerët. Ai gjithmonë do të jetojë në një mbretëri të vogël që është e rrethuar nga të katër anët nga kërkesat e tij egoiste. Ai nuk mund të shkojë jashtë asaj mbretërie për miqësi të vërtetë me të tjerët dhe asnjë tjetër nuk mund të hyjë atje për miqësi të vërtetë me të.

Ky unitet praktik në Krishtin vjen kur çdo anëtar i trupit të Krishtit mendon për vëllanë apo motrën e tij me dashuri dhe mirësi. Kristiani duhet të jetë më pak këmbëngulës ndaj opinioneve dhe dëshirave të tij. Ai nuk duhet të bëjë asgjë nga egoizmi apo nga krenaria boshe, por të jetë i përlur dhe t'i konsiderojë të tjerët më të rëndësishëm se veten (Filipianëve 2:3). Ai nuk duhet të shikojë interesat e tij, por duhet të shikojë interesat e të tjerëve (Filipianëve 2:4). Duke jetuar në këtë mënyrë, ai demonstroi mendjen e Krishtit (Filipianëve 2:5–8).

KONKLUZIONI

Pra, trupi i Krishtit duhet të shquhet për unitetin e tij. Ky unitet ka një natyrë të trefishtë. Kristianët janë të bashkuar si një trup, si besimtarë të një mësimi dhe si njerëz që e trajtojnë njëri-tjetrin me respekt në jetën e përditshme. Uniteti vjen me anë të hirit të Perëndisë, kur kristiani hyn në trupin e Krishtit. Ky unitet mund të ruhet dhe të bëhet pjesë e jetës së kishës në sajë të dedikimit të saj të plotë ndaj mësimëve të Biblës. Uniteti është një burim që sjell gëzim në kishë, sepse çdo anëtar është i shqetësuar për jetën shpirtërore të kristianëve të tjerë.

Perëndia do që njerëzit të pajtohen me Të nëpërmjet Krishtit: «Sepse Atit i pëlqeu që në të të banojë e gjithë

plotësia dhe, duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të tij, duke fituar pas, me anë të Tij, të gjitha gjërat, si ato që janë mbi dhe, si dhe ato që janë në qiej» (Kololianëve 1:19–20). Krishti, përmes ungjillit të Tij, bën thirrje për unitet në trupin e Tij. Perëndia e planifikoi atë (Efesianëve 3:6), Krishti u lut dhe krijoi mundësinë për të (Gjoni 17:21; Efesianëve 2:16), Pali e kërkoi (1 Korintasve 1:10) dhe Fryma e prodhoi këtë unitet (Efesianëve 4:1–6).

A nuk duhet ta pranojmë këtë unitet duke e marrë dhe duke jetuar në të?

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1”)

1. Pse themi që uniteti në Krisht është i kënaqshëm dhe i mirë?
2. Cila ishte lutja e veçantë e Krishtit për kishën e Tij natën përpara kryqëzimit të Tij? (Shikoni Gjoni 17:21–24.)
3. Diskutoni thirrjen për unitet të bërë nga Pali te 1 Korintasve 1:10.
4. Shpjegoni unitetin që kisha e Krishtit ka si një trup.
5. Kur i jepet uniteti i kishës një njeriu që bëhet pjesëtar i saj?
6. Përkufizoni unitetin e kishës në mësimin e Fjalës. Cili është ndryshimi midis të pasurit unitet si një trup dhe të pasurit unitet në mësim?
7. Ç’lidhje ekziston midis unitetit dhe përljes ndaj vullnetit të Krishtit?
8. Cili është ndryshimi midis unitetit në mësim dhe unitetit në jetën e përditshme?
9. Cilët janë disa nga hapat që duhet të marrin kristianët, me qëllim që mbajnë unitetin praktik në kishë?

FJALË NDIHMËSE

hebre – anëtar i racës çifute (izraelite); të qenët një pasardhës i Abrahamit përmes Jakobit.

ndërgjegjja – dëshmia morale e brendshme që gjendet te njerëzit; disa herë përcaktohet si një zë i brendshëm i cili na ndihmon të dallojmë të mirën nga e keqja. Ndërgjegjja duhet të edukohet nga Fjala e Perëndisë.

SHEMBUJ TË KONVERTIMIT NË LIBRIN E VEPRAVE					
DËGJUAN	BESUAN	U PENDUAN	RRËFYEN	U PAGËZUAN	U SHPËTUAN
Hebrenjtë Veprat 2	«u pikëlluan në zemër» (vargu 37)	«Pendohu» (vargu 38)		«Pagëzohuni» (vargu 38); «u pagëzuan» (vargu 41)	«për faljen e mëkateve» (vargu 38)
Samaritanët Veprat 8	«Kur i besuan» (vargu 12)			«u pagëzuan» (vargu 12)	
Etiopiani Veprat 8	[«nëse ti beson»] (vargu 37)		[«Unë besoj se Krishti është Biri i Perëndisë» (vargu 9:18); «Zot» (9:5)	«të pagëzohem» (vargu 36); «ai e pagëzoi» (vargu 36)	«vazhdoi rrugën e tij me plot gëzim» (vargu 39)
Sauli Veprat 9, 22, 26		«pa ngrënë, po lutet» (9:9, 11)		«u pagëzua» (9:18); «ji i pagëzuar» (22:16)	«ji i larë nga mëkatet e tua» (22:16)
Korneli Veprat 10, 11	«beson në Të» (10:43)	«pendesën për të dhënë jetën» (11:18)		«pagëzohen» (10:47); «urdhëroi që ata të pagëzoheshin» (10:48)	«merr faljen e mëkateve» (10:43)
Lidia Veprat 16				«u pagëzuan» (vargu 15)	
Rojtari burgut Veprat 16	«Beso në Zotin Jezu Krisht» (vargu 31); «që kishte besuar» (vargu 34)	«ua lau plagët» (vargu 33)		«u pagëzua» (vargu 33)	«do të shpëtohesh ti dhe shëpëria jote» (vargu 31); «u gëzuan» (vargu 34)
Korintasit Veprat 18	«dhe shumë korintas besuan» (vargu 8)			«dhe u pagëzuan» (vargu 8)	

Autor: Eddi Cloer

Marrë nga libri: "Si të bëhesh një kristian besnik"

© 2002 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara